

Sygn. akt I C 457/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący - sędzia Mirosław Janusz Różaniecki;

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 roku w Tomaszowie Lubelskim na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. przeciwko Towarzystwu (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 5 887,14 złotych z odsetkami umownymi

I. zasądza od pozwanej – Towarzystwa (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 2000,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 4 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od powoda – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz pozwanej – Towarzystwa (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwotę 664 złotych - z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku opóźnienia w spełnieniu tego świadczenia (tytułem zwrotu kosztów procesu) za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 457/20

UZASADNIENIE

Z dniem 22 września 2020 roku do tego Sądu wniesiony został pozew (...) S.A. z siedzibą we W., w którym powód domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 5 887,14 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 492,00 złotych od dnia 22 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty i od kwoty 5395,14 złotych od dnia 4 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 3 pozew).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 18 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. nr rej. (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanej, stąd właściciel pojazdu dokonał zgłoszenia szkody bezpośrednio u niej. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwana uznała swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę oraz wypłaciła 4388,75 złotych. W wyniku umowy cesji powódka nabyła wierzytelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Następnie powódka dokonała analizy kosztorysu naprawy pozwanego oraz dokonała we własnym zakresie przeliczenia kosztów naprawy, niezbędnych do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę, w sposób zgodny z technologią zalecaną przez producenta. W wyniku tej analizy stwierdzono, że należyte odszkodowanie zostało zaniżone. Odpowiedzialność pozwanej stanowi okoliczność bezsporną. Spór sprowadza się do ustalenia rzeczywistego rozmiaru szkody. Żądanie powódki pełnej kompensaty szkody, obejmującej celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu z uwzględnieniem części oryginalnych. Dochodzona kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji powódki wraz z kosztem prywatnej ekspertyzy, a sumą pieniężną, wypłaconą przez pozwanego tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu (k. 4-9 uzasadnienie pozwu).

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim wydał dnia 5 października 2020 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 43/21 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie powoda (k. 32).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana spółka wskazała, iż pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 18 grudnia 2019 roku, w której uległ uszkodzeniu należący do poszkodowanego D. K. pojazd B. nr rej. (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwana, na podstawie kosztorysu z 31 grudnia 2019 roku ustaliła, że wysokość szkody stanowi kwota 4 388,75 zł. Decyzją z 3 stycznia 2020 roku przyznała ww. kwotę poszkodowanemu. Ze względu na liczne wcześniejsze szkody pozwana przyjęła, iż uzasadnionym w naprawie pojazdu będzie wykorzystanie części jakości PJ. Dodatkowo na wykorzystane w kalkulacji części „O” oraz materiały lakiernicze pozwana przyznała rabaty w wysokości odpowiednio 12% i 40% wynikające z przedstawionych porozumień. Poszkodowany nie zainteresował się propozycją pozwanego zakupu części oraz materiałów lakierniczych w cenach preferencyjnych. Nadto pozwana zarzuciła brak legitymacji po stronie powodowej i nieważność umowy cesji oraz zakwestionowała koszt prywatnej ekspertyzy (k. 49-52 odpowiedź na pozew).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 18 grudnia 2019 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B., nr rej. (...), którego właścicielem był D. K.. Właściciel pojazdu dnia 18 grudnia 2019 roku zgłosił szkodę w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W., które w wyniku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłaciło odszkodowanie w kwocie 4 388,75 złotych (dowód: k. 60 akta szkody na płycie CD, k. 15-16 ustalenie wysokości szkody).

Umową przeniesienia wierzytelności z dnia 15 maja 2020 roku poszkodowany D. K. zbył wierzytelności co do kosztów naprawy pojazdu, wartości szkody całkowitej, utraty jego wartości, kosztów najmu pojazdu zastępczego, kosztów parkingu i kosztów holowania pojazdu, przysługujące mu w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną z dnia 18 grudnia 2019 roku na rzecz K. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) K (...) K. K.. Następnie umową przelewu wierzytelności z dnia 26 listopada 2019 roku K. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) K (...) K. K. zbył przedmiotowe wierzytelności na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W. (dowód: k. 19-21, 26-29 umowy przelewu wierzytelności, k. 60 akta szkody na płycie CD).

Powód dokonał analizy wysokości przyznanego odszkodowania dokonując we własnym zakresie kalkulacji kosztów naprawy według własnego uznania i utrzymywał, że koszty takie są niezbędne – w ocenie powoda. Koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części powód ustalił na 9 783,89 złotych z VAT (dowód: k. 31-34 kalkulacja).

Pojazd przedmiotowy marki B., nr rej. (...) wyprodukowany w 2011 roku na dzień szkody miał 381 257 km przebiegu (dowód: k. 60 akta szkody na płycie CD, k. 15-16 ustalenie wysokości szkody).

Poszkodowany D. K. naprawy przedmiotowego auta dokonał we własnym zakresie kupując używane części w odpowiednim kolorze na giełdzie samochodowej w okolicach W.. Po zakupie części poszkodowany odkręcił stare, zamontował nowe i tym samym zdaniem poszkodowanego pojazd wrócił do stanu sprzed kolizji. Poszkodowany wskazał, iż kwota wypłacona przez ubezpieczyciela tj. około 4 000,00 złotych nie wystarczyła na naprawę pojazdu. Z kolei firma (...) dopłaciła do odszkodowania kwotę 2000,00 złotych, co usatysfakcjonowało poszkodowanego. Samochód był serwisowany przez poszkodowanego we własnym zakresie. Samochód w chwili zdarzenia nie był objęty gwarancją. Auto po naprawie jest użytkowane przez poszkodowanego w dalszym ciągu (dowód: k. 92, 114 zeznania świadka D. K.).

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 8 czerwca 2020r. powód wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 5887,14 złotych w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania (k. 17-18 wezwanie do zapłaty).

Sąd w całości uwzględnił zgromadzone w aktach sprawy dowody w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach szkody znajdujących się na płycie CD.

W toku postępowania przeprowadzone zostały także dowody osobowe z zeznań świadka D. K. (k. 91-92). W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na obdarzenie je wiarą, są logiczne i wewnętrznie spójne.

Postanowieniem z dnia 17 marca 2022 roku Sąd pominął wnioski stron o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego albowiem okoliczności, na które je zgłoszono sąd w postępowaniu uproszczonym może ustalić według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy (k. 115 postanowienie). Sąd dokonał takiej oceny mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, znajomość segmentu działalności gospodarczej w zakresie naprawy pojazdów, obrotu częściami zamiennymi do pojazdów – w szczególności na podstawie opinii przeprowadzanych przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim, doświadczenia orzeczniczego od ponad 25 lat.

Mając na uwadze dyspozycję art. 148¹ § 1 k.p.c. Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym wobec uznania, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Postępowanie prowadzono w trybie uproszczonym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Poza sporem są okoliczności kolizji z dnia 18 grudnia 2019 roku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, zaś uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Dodatkowo, zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy).

Z art. 822 § 1 k.c. wynika, że obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone przez ubezpieczonego osobom trzecim, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego. Z kolei art. 361 k.c. wprowadza zasadę pełnego odszkodowania, przejawiającą się tym, że powinno ono odpowiadać wysokości doznanej przez poszkodowanego szkody i rekompensować uszczerbek w jego majątku.

Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe, niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, publ. Biul. SN 2003/6/4).

Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00).

W niniejszej sprawie Sąd za bezsporny uznał rodzaj i zakres uszkodzeń, do jakich doszło w samochodzie marki B. poszkodowanego w związku z przedmiotowym zdarzeniem komunikacyjnym oraz wymaganą technologią naprawy.

Istota sporu sprowadzała się natomiast do wysokości kosztów naprawy, a mianowicie pozwany nie negował, iż można auto naprawić za kwotę wskazaną w kalkulacji przełożonej przez powoda ale jednocześnie podkreślał, że powód może domagać się zwrotu tylko tego co pozwany wydatkował na dokonaną faktyczną naprawę pojazdu. Tymczasem powód domagał się rozliczenia hipotetycznych kosztów naprawy ustalonych przy zastosowaniu oryginalnych części i stawek za godzinę pracy profesjonalnego warsztatu z uwzględnieniem podatku VAT.

Jednakże Sąd Najwyższy wskazał w uchwale z dnia 6 października 2022 r.

III CZP 119/22, że odszkodowanie przysługujące od zakładu ubezpieczeń na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów obejmuje wyłącznie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy.

W tym miejscu należy podkreślić, iż pozwany wypłacił tytułem naprawy przedmiotowej szkody kwotę 4 388,75 złotych. Jak wskazywał poszkodowany w zeznaniach (k.114) kwota ta nie wystarczyła na naprawę przedmiotowego auta. Niemniej jednak poszkodowany wskazał, iż po dopłacie do odszkodowania 2000,00 złotych przez nabywcę wiarygodności kwota ta usatysfakcjonowała go, w pełni zlikwidowała stan szkody. Zatem realny koszt naprawy pojazdu wyniósł około 6000,00 złotych. Przy czym naprawa została dokonana przy użyciu nieuszkodzonych używanych części. Jest to uzasadnione stanem i przebiegiem auta oraz ekonomicznie uzasadnione. Na kwotę tą złożył się koszt części jak i koszty dojazdu do giełdy w celu zakupu części. Mając to na względzie Sąd uznał, iż łączna kwota 6 388,75 złotych, stanowi koszt pełnej restytucji przedmiotowego samochodu do stanu sprzed kolizji. Jest to kwota obejmująca wyłącznie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy, które w pełni satysfakcjonują poszkodowanego. Natomiast kwoty dochodzone ponad tą kwotę w ocenie Sądu nie obejmują niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy.

Skoro naczelną funkcją odszkodowania jest kompensacja to odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Uszkodzenie pojazdu w wyniku wypadku komunikacyjnego powoduje, że w majątku właściciela pojazdu uszkodzonego powstaje szkoda. Wartość tej szkody wyraża kwota, jaką właściciel pojazdu musi wyłożyć, aby przywrócić swój pojazd do stanu przed wypadkiem. Skoro w niniejszej sprawie znana jest orientacyjna kwota jaką właściciel przedmiotowego pojazdu winien wyłożyć na przywrócenie go do stanu poprzedniego, to kwocie realnych kosztów naprawy ustalonych przez poszkodowanego, należy przyznać pierwszeństwo przed kosztami hipotecznymi ustalonymi przez biegłego sądowego. Oczywistym jest, iż można naprawić przedmiotowe auto za kwotę ustaloną przez biegłego sądowego lub dowolnie wyższą, jednakże nie odpowiada za to pozwany ubezpieczyciel, ponieważ odszkodowanie obejmuje wyłącznie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. Naprawić uszkodzenia można było taniej, co zostało wykonane, należne odszkodowanie zostało wypłacone- w związku z czym roszczenie odszkodowawcze wygasło. W ocenie Sądu kwota 6150,00 złotych w pełni jest satysfakcjonująca w tym przypadku, na pewno pozwoliła na doprowadzeniu pojazdu do takiego stanu (używalności i jakości), jaki istniał przed wypadkiem, więc bez znaczenia pozostawała kwestia teoretycznego wyliczenia wartości szkody przez biegłego sądowego. Konieczne jest zachowanie współpracy poszkodowanego z pozwanym zakładem ubezpieczeń i dążenie do minimalizacji szkody zgodnie z art. 354 § 1 i § 2 k.c.; taki konsensus został zachowany.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się również zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii na zlecenie poszkodowanego w kwocie 492 złotych brutto.

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż wykonanie prywatnej ekspertyzy nie było konieczne i niezbędne, co należy rozumieć jako pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym. W niniejszym przypadku cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych nie przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy. Sporządzenie takiej było zbędne dla dochodzenia odszkodowania. W ocenie sądu nawet opinia biegłego była w tej sprawie zbędna, gdyż sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym.

Doliczanie przez nabywcę wierzytelności takich kosztów kalkulacji jest także niezgodne z zasadami współzycia społecznego (art. 5 kc).

Podkreślić w tym miejscu należy, że poszkodowany zawarł umowę cesji dnia 15 maja 2020 roku, a powód nabył wierzytelność od kolejnego cesjonariusza dopiero w dniu 4 czerwca 2020 roku. Kalkulacja naprawy zlecona przez poszkodowanego została sporządzona w dniu 4 czerwca 2020 roku, czyli w ocenie Sądu została zlecona celem ustalenia opłacalności cesji wierzytelności, za co nie może odpowiadać ubezpieczyciel. Działania powoda prowadzące do zlecenia kolejnej wyceny nie pozostają zatem w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Zlecenie sporządzenia kalkulacji, zmierzało w istocie do doliczenia kosztów do odszkodowania celem dodatkowego wzbogacenia się kosztem ubezpieczyciela. Stanowiło zatem nie następstwo wypadku, lecz przygotowanie do procesu sądowego, aby poprzez proces sądowy uzyskać ochronę w zakresie także nienależnym. Tym bardziej, iż doszło do dwukrotnej cesji dochodzonej wierzytelności, zatem zgodnie z zasadami logiki wydaje się nieprawdopodobne by wcześniejszy cesjonariusz nie dokonywał ustalenia opłacalności nabytej wierzytelności.

Nie można też pomijać faktu, iż powód prowadzi działalność gospodarczą związaną z oceną ryzyka i szacowaniem szkód, zatrudnia osoby z niezbędnym ku temu kwalifikacjami i ponosi tego koszty uwzględniane w kosztach działalności.

W ocenie Sądu w toku postępowania wykazana została legitymacja procesowa czynna powoda, powód wykazał skutecznie nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem za pomocą ciągu umów przelewów wierzytelności. Zarzut pozwanej nieważności umowy cesji ze względu na brak przedłożenia załącznika z ceną, nie znajduje poparcia Sądu. Cena została uiszczona co wskazał w zeznaniach poszkodowany D. K. (k.114).

Ponadto powód w kalkulacji doliczył podatek Vat – który nie został przecież poniesiony – bo naprawy takiej nie zlecono; niedopuszczalne jest więc doliczanie takich elementów do kalkulacji przy odszkodowaniu. Nadto należy zgodzić się z pozwanym, że powód może dokonać odliczenia stawki podatku VAT.

Jednocześnie należy podkreślić, iż kosztorys powoda nie uwzględnia rabatów oferowanych przez pozwanego, zarówno na materiały lakiernicze jak i na oryginalne części. Jeżeli doszłoby do oparcia się na hipotetycznych kosztach naprawy, to należy takie rabaty uwzględnić w kalkulacji, jak również koszt VAT.

Wobec powyższego powództwo należało uwzględnić w części co do kwoty 2000,00 zł, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku, a w pozostałej części oddalić.

W zakresie odsetek Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu w oparciu o art. 481 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do treści art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. mając na uwadze wynik procesu i stawki opłat za czynności pełnomocnika ustalone w rozporządzeniu.

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji omawianego orzeczenia z dnia 25 października 2022 roku udzielając stronie powodowej ochrony sądowej jedynie co do części żądania.

Sygn. akt I Ca 600/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023r.

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia Marek Lisiczyński

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2023 r. w Zamościu

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.
w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim

z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt I C 457/20

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda (...)S.A. we W. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A.

w W. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów procesu za drugą instancję z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu wyroku pełnomocnikowi powoda do dnia zapłaty.

Sygn. akt I Ca 600/22

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 października 2022r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim w sprawie o sygn. akt I C 457/20 z powództwa (...) Sp. z o.o. we W. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. o zapłatę, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 4 stycznia 2020r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Tytułem zwrotu kosztów procesu Sąd zasądził od powoda (...) Sp. z o.o. we W. na rzecz pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 664 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku opóźnienia w spełnieniu tego świadczenia (tytułem zwrotu kosztów procesu) za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty (k. 120).

Wskazanie podstawy faktycznej i wyjaśnienie podstawy prawnej zawiera uzasadnienie wyroku (k. 135-136).

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła powódka, która zaskarżyła go w całości oraz zarzuciła:

I. Naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na jego wynik, tj.:

a) przepisów art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie w sprawie i pominięcie (oddalenie) dowodu z opinii biegłego, podczas gdy w sprawie zachodził wypadek wymagający wiadomości specjalnych określony w przepisie art. 278 k.p.c., a dowód ten nie zmierzał do przedłużenia postępowania, gdyż został zgłoszony już w pierwszym piśmie procesowym jakim był pozew;

b) przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, bo sprzeczną z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki, ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadka wyrażającą się w przyjęciu, że subiektywne przekonanie poszkodowanego o przywróceniu pojazdu do stanu sprzed zdarzenia odpowiada prawdzie, podczas gdy świadek nie

posiada wiadomości specjalnych do oceny takiego zjawiska, a wiadomości takie posiada wyłącznie biegły, które to naruszenia doprowadziły do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i uznanie, że wypłacona na etapie likwidacji kwota była wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia w sposób zgodny z technologią naprawy producenta pojazdu i w wyniku tych ustaleń doszło do oddalenia powództwa;

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a) przepisu art. 363 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że wybór świadczenia w pieniądzu w przypadku szkody rzeczowej na pojeździe należy się w wysokości kosztów jakiegokolwiek naprawy, podczas gdy zgodnie z ustalonym orzecnictwem wysokość szkody winna odpowiadać w tym wypadku ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy wykonanej zgodnie z technologią producenta pojazdu;

b) przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że koszt prywatnej opinii rzeczoznawcy, poniesiony przez powódkę, nie stanowi normalnego następstwa szkody, a co za tym idzie – nie podlega uwzględnieniu.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych (k. 147-153).

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że zarzut naruszenia przepisu art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. jest chybiony. W toku postępowania zostały złożone zeznania samego poszkodowanego z których wynika, że powódka dopłaciła mu dwa tysiące zł do odszkodowania i kwota ta go usatysfakcjonowała. Tym samym w sprawie bezprzedmiotowe było wywoływanie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, który wyliczałby koszty naprawy pojazdu. W ocenie pozwanej nie zachodzą też podstawy do kwestionowania prawidłowości interpretacji przez Sąd I instancji dotychczas zebranego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób rzetelny i wyczerpujący, logicznie i dokładnie uzasadniając podstawy rozstrzygnięcia. Prawidłowo wywiódł, że w sprawie sporny między stronami koszt naprawy uszkodzonego pojazdu winien kształtować się na poziomie 6.388,75 zł brutto. Sąd słusznie uznał, że kwota ta obejmuje wyłącznie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty odpowiadające charakterowi i zakresowi szkody, a wszelka nadwyżka ponad tę kwotę stanowiłaby nienależne świadczenie.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 361 § 1 i § 2 k.c. pozwana podniosła, że uwzględnienie kosztów prywatnej ekspertyzy jako części należnej stronie powodowej tytułem odszkodowania jest niemożliwe z powodu braku adekwatnego związku przyczynowego powstałą szkodą, a kosztami wydania ekspertyzy. Powódka w treści pozwu składała wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa motoryzacyjnego, więc bezprzedmiotowe było wykonywanie i przeprowadzanie prywatnej ekspertyzy (k. 166-168v.).

Sąd Okręgowy w Zamościu zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego, w ustalonym stanie faktycznym sprawy procedowanej w trybie uproszczonym zarzutów apelacji nie można podzielić.

Sąd Rejonowy był uprawniony do odstąpienia od zasięgnięcia opinii biegłego w oparciu o szczególny przepis art. 505⁷ § 1 k.p.c., jak również do przyjętej oceny zaspokojenia poszkodowanego cedenta z tytułu zaistniałej szkody objętej ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i uznania, że zaspokojona szkoda mieści się w granicach niezbędnych

i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Zatem dalsza odpowiedzialność pozwanego Ubezpieczyciela jest bezzasadna i de facto stanowiłaby nieuprawniony zysk handlarzy wierzytelnościami po zrekompensowaniu uszczerbku majątkowego samego poszkodowanego.

W konsekwencji Sąd drugiej instancji oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Uzasadnienie wyroku zostało sporządzone przy uwzględnieniu przepisu art. 505¹³ k.p.c.